

פרק ראשון

שבו יהיה סיכון קצר ומורוז של כל העניינים שבסיפורים
אחרים מזכירים עליהם לפחות 35 עמודים. מיד אחר
כך יתנהל דיון על השאלה הנצחית מתי זה עבשו.

לפני שנתחיל את הסיפור הזה צריך לציין לציין שלושה דברים
חשובים:

1. יש בו הרבה קרכובות, בעיקר של חרבות.
2. יש גם לא מעט מכות.
3. בפעם הראשונה שהגיבורה מנשקת את הגיבור, כמעט
נשבר לה האף.

כדי שלא לבזבז זמן, כדאי לציין עוד שלושה דברים,
הרבה פחות חשובים:

1. אין דבר כזה בעולם, "סיפור אמיתי". הסיפור שלנו,
למשל, הוא אולי אמיתי בתוך סיפור, אבל הוא רק
סיפור בתוך אמת.
2. שמו של גיבור הסיפור הוא האביר הגיבור ארביבינטו
לוקה גודיו לוקלנטו השלישי.
3. אבל כולם קרואו לו אלבי.

בימים הראשונים בכוכר, אלבי ישב בחצר ושיחק עם הכלב שלו מקס במשחק האהוב עליהם. הוא זרך למקום מקלט, וצעק "תביה מקס, תביה". מקס מצדו שכב על הבטן והסתכל עליו בתמייה. כשהם התעיפויו, הם הוציאו החוצה שימושייה גדולה, והלכו לישון קצר. במושגים של אלבי, אז היה יום עמוס מאד. הוא שכב לו בצל, והוא אולץ הסיבה לכך שהוא לא שם לב שפתאותו הוטל צל על הצל. מקס, שכמו כל הגולדן-רייטריוורים היה רוחנן מצוין, הרים את הראש ורצח לנכוה, אבל הוא חשש להעיר את עצמו. לפתח נשמעה שאגה עמומה, שדרמה לנchnerה של סוס יאור שהאצבע הקטנה של הרגל שלו פגעה בשולחן. אלבי, שאפילו בשינה היה אביד מתורגל היטב, התגלגל בזריזות על צדו ושלח יד אל חרבו, אבל מיד החזיר אותה, משתי סיבות:

א. בשכונת האבירים מופיע המשפט: "זכור! החרב היא המוצא האחרון, את רוב הבעיות אפשר לפתר בדרכי שלום."

ב. החרב הייתה במחסן.

הוא התיישב, מצמצז פעמים, והסתכל למעלה. באמצעות הכרוביות שלו עמדו ארבעה אבירים, חרבותיהם שלופות, והסתכלו עליו באיום. הם נראו מפחדים מאד, בעיקר אם אתה כרובית, אבל אלבי לא התרשם. למעשה, הוא הוציא מהכיס מברשת קטנה, וגירד לעצמו את הבטן בהמהומי עונג. ארבעת האבירים החליפו מבט מופשט, ואז צעדו צעד אחד קדימה.

"היכן למותי?" רעם האביר שמול אלבי. היה לו קול עמוק ומהדרך, עם מבטא שאלבוי לא זיהה. "מתי?" שאל אלבי בניםמוס.

"עכשו", אמר האביך.

"אי אפשר להתכוון למשהו שהוא עכשו", התלונן אלבי, "אני יכול להתכוון רק למה שיקרא אחריו".

"אחרי מה?" שאל האביך.

"אחרי עכשו", אמר אלבי בסבלנות.

"אבל אתה צריך למות עכשו", אמר האביך.

"זה לא מה שאמרת", התרגנו אלבי, "אמרת 'היכן למות'. זה אומר שעכשו אני צריך להתכוון למות. אבל אני לא יכול גם למות וגם להתכוון באותו זמן".

"איך נעשה?" התגדר האביך במבוכה.

"עכשו או אחר כך?" התענין אלבי.

"עכשו", אמר האביך.

"עכשו אני אתכוון למות, כמו שאמרת", אמר אלבי.
"תבוא אחר כך, נראה."

אלבי נשכב על הגב ונמנם. ארבעת האבירים ישבו בין הרכוביות וחיכו. "יו", מלמל אלבי לעצמו בשקט אחר רבע שעה, "הם באמת מטומטמים באופן מיוחד".

"הה", צעק לו האביך עם הקול המהדרד, "התכוונת כבר?"

"לא גמרתי", אמר אלבי בנימוס, "יש איזו בעיה?"

"משעטם לנו", הודה האביך.

"כן", אמר אלבי, "גם לי".

הארבעה קמו בשמחה ניכרת לעין וניגשו אליו. "היכן ל... אה, לא משנה", הדחד האביך המהדרד.

"אין בעיה", אמר אלבי, זו טיפה שמאלה ונתן לאביך בעיטה חזקה במירוח מתחת לברכ. האביך הפיל את החרב, חפס את הרגל וצעק "איי" בקול רגיל לגמרי. אלבי הרים לו את הקסדה, חפס לו באף וסובב בכל הכוח. דמעות הציפו את עיני האביך והוא צנחה לארץ. אלבי הרים את החרב

וחיך קלות. שלושת האבירים האחרים תקפו. "נו-נו-", אלבי אמר לעצמו, "שלושה על אחד, ועוד לפני ארוותה צחריים."

"היכון למותי" צעק האביר השני.
"נו באמת", אלבי אמר מיוаш כמעט, "אתם חייבים לפעמים לשנות קצת את הנוסח. איך נראה לכם 'היכון לשוט' או 'היכון לשיטים קרים לחות'?"
הם הקיפו אותו.

"המלכה קונגסנטה צילמוס ביקשה את ראשך", אמר האביר השלישי, "זהיא תקבל אותו".

אלבי ניסה להיזכר מיהי כדיוק המלכה קונגסנטה צילמוס, למה היא רוצה את ראשו, ואם כבר, למה היא לא רוצה גם את יתר הגוף, אבל הוא היה עסוק קצת בלחדוף את חרבויותיהם והחליט להתעמק בזיה מאוחר יותר. הוא פתח את הkrab ב"ז'וזן דה שוטו", סבסוב עדין של הלחב שאותו למד פעמיים מאביר איטלקי שמן אבל מהיר להפליא, ומיד עבר ל"קוריירה דל סולו", הנעיצה הספרדית החביבה על המטודורים. האבירים התגוננו בשיטה הפרוסית המסורתית - סיבוב החרב מעל הראש במוגלים רחבים. אלבי גירד את ראשו במכוחה, התקופף, וקפץ לשניים מהם על הבוחן בכל הכוח. אחר כך הוא הסתווב במהירות סיבוב עצמו, ונתן לאביר האחרון בעיטה אדירה מתחת. האביר עף קדימה ונחת על הבطن ברعش לא נעים. כשהארבעה התעוררו, הם היו קשורים לאחד העצים בלי יכולת להזיז אצבע. אלבי ישב מולם ועשה להם את הפרצוף המכמפה שלו, שעליו נהג להתאמן שעות מול המראה.

"אוקיי", אמר להם, "מי זאת הצילמוס הזאת, ומה היא רוצה מהי?"

"לעולם לא נגלה לך", אמר האביר הראשון.

"ואם אני אשים לך בתחוםים נמלים אדוות?" שאל אלבי בהתענינות.

"זה משחו אחר לנמי", ענה האביר במהירות. "מה רצית לדעת?"

"מה הצלמוס הזאת רוצה מחיי?"

"היא פוחדת שתנסה לשחרר את אלני היפה לפני שהיא תוצאה לחרג, והחליטה להקדים תרופה למחלתה." "אומרים תרופה למכה", אמר אלבי, אבל אז, לפתע, הבין מה שמע. "אלני?" שאל באידאומון, "אלני חיה?"